
HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

nummer 10, juli 1992

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfroond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020 - 6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020 - 6719159
fax : 020 - 6648529

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

bankrekening OLO: 46.78.07.493
(postbankrek. Amro Bank: 2391)

foto's Concertgebouw: Mireille Melchers, 5 gymnasium
Betty van Cleef - computer
Arisa Printservice, Bussum - druk

Van de redactie

Het 15e lustrum heeft velen er toe gebracht de pen ter hand te nemen. Kopij en foto's in overvloed, vandaar dit dikke bulletin.

Jan Carel Goedkoop beschrijft met verve hoe hij in de Lyceumrevue, geschreven door Jacques du Mosch, rolde die ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan werd opgevoerd.

Jan Carel zou het 65 jaar later nog eens dunnetjes overdoen door voor ons in de Spiegelzaal van het Concertgebouw met een Dieslied op te treden.

Ed de Vries, in de Grote Zaal optredend als violist in Polyhymnia, haalt o.a.

herinneringen op aan de oorlogstijd, en maakt melding van het bijna ontijdige einde van miss Gutteling, niet door de hand van de bezetter, maar door een (bij wijze van grap) bijna op haar vallend schoolbord.

Hans Frankfurther verblijdde ons met een mooi stukje over vlak na de oorlog in school opgehangen "pikante" affiches. Die halfnaakte, en dan nog alleen de achterkant, dames vielen niet zo in de smaak bij de heer Gunning. " De reactie van Gunning staat", zo deelde Hans Frankfurther mij mee, "na 45 jaar nog in mijn herinnering gegrift."

Op verzoek van de redactie schreef onze negentigjarige oud-docente mevrouw Van Katwijk-Knapp een stuk over haar beroemde ontleedzin, en hoe ze in het onderwijs is gerold.

Reinout Hogeweg, in de Spiegelzaal samen met Vincent Geerling na 25 jaar weer actief met het prachtige Jakkediejak, BlaBlaBlaBla, maakte een interview met Prosper Ter Meulen, die mede aan de basis stond van het "hoofdnummer" op de Dies, de "Rhapsody in Blue".

Bestuursleden ontvingen veel response van oud-lyceïsten. Wij doen een kleine greep, ook uit de opmerkingen in het Concertgebouw.

* Oud-leerling ontmoet lerares na 50 jaar. Nadat ze zich heeft voorgesteld komt het antwoord: "Kind, wat ben jij groot geworden".

* Toen in het begin van de avond het woord "Hawai" viel, stak Noortje haar hand omhoog ter bevestiging. Zij voelde een tikje op haar schouder en hoorde: dan hebben wij nog samen op de kleuterschool in Groningen gezeten, zo'n 55 jaar geleden.

* Vrij naar het Lyceumlied:

Weet, mijn goede trouwe OLO,
 Ons bindt hechte band tesaam,
 Want het avondfeest van gist'ren
 Sierde de Lyceumnaam,
 En bezong zijn faam.
 Boven lof d'organisatie,
 In zo'n groot Concertgebouw,
 Boeide alle reünisten,
 Sprak de taal van zorg en trouw.
 Alsjeblijft, herhaal het gauw.

* Is het nog goed gekomen met de naar het plafond ontsnapte ballonnen?

Ja, het zich er in bevindende gas was kennelijk niet goed genoeg om ze erg lang luchtwaardig te houden.

* Ook het Concertgebouw liet zich niet onbetuigd: het bestuur ontving een schaderekening betreffende een deurkruk, een zaaldeur, een tapijt en nog een zaaldeur. Totaal f 1.378,- inclusief btw. Dat is circa 90 cent per feestganger. We blijven dus een nette school.

Openingstoespraak Burgemeester Ed van Thijn

HALO!!! Halo, op 't feestelijk samenzijn!

Als burgemeester van deze stad komt het natuurlijk wekelijks voor dat ik feestelijke bijeenkomsten mag toespreken en dat ik de gelukwensen voor een jubilerende instelling, vaak ook scholen, enkele soms ouder dan het Amsterdams Lyceum, mag gelukwensen namens het gemeentebestuur.

Maar om dat nu te mogen doen bij het 75-jarig bestaan van je eigen school, onze school, Het Amsterdams Lyceum, is natuurlijk voor mij een absoluut hoogtepunt.

Ik ben er trots op hier vanavond te mogen staan en hier ook te kunnen staan, mede dankzij onze school: een school waaraan wij allemaal - maar ook de stad Amsterdam - zo ontzettend veel te danken hebben.

De verleiding is natuurlijk groot om de tijd van toen, onze schooltijd, vandaag te romaniseren. Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen, dat dat natuurlijk wijsheid achteraf is.

De werkelijkheid van alledag was een doodgewone Amsterdamse werkelijkheid.

Wij waren gewone Amsterdamse scholieren en we hadden onze baaldagen, onze spanningen, onze verveling, onze pestbuien, onze vetes en rivaliteiten en noem maar op. Jaren later, en meer naarmate je ouder wordt, realiseer je je pas goed hoe belangrijk die school voor jou is geweest.

Het was dan ook, naar het idee van Gunning, een opleiding voor het leven. En je moet dus een beetje geleefd hebben om te beseffen wat die opleiding uiteindelijk voor je betekend heeft. Dat geldt met name de schoolgemeenschap, meer nog dan de school zelf, de buitenschoolse activiteiten, zoals dat vandaag zo deftig heet, dat schoolverenigingsleven dat zo'n centrale plaats innam in de Lyceumgedachte van Dr Gunning. Je werd geacht buitenschools actief te zijn, en dat waren we dan ook en dat brengt ons vanavond hier allemaal van heinde en verre samen.

Ik heb nog het voorrecht gehad om de heer Gunning, die gedreven, idealistische, maar tegelijk ook zo naïef blijmoedige en zeer menselijke man persoonlijk te hebben meegemaakt. Maar dat voorrecht deel ik met alle tijdgenoten en al diegenen die ons zijn voorafgegaan, want Gunning was er echt voor iedereen. De schoolgemeenschap was meer dan een optelsom van individuen, maar beide aspecten, zowel de totaliteit als de eenling hadden zijn meeslepende aandacht.

Eén ding hebben wij niet geleerd van Dr Gunning: wij hebben niet geleerd van Dr Gunning om een korte speech af te steken. Door schade en schande heb ik geleerd, later, dat dat soms toch wel op prijs wordt gesteld en gelet op het imposante programma dat ons nog te wachten staat, hou ik dan ook nu abrupt op - geheel in strijd met zijn grote voorbeeld - door te eindigen met de woorden:

Waar ook de levensstorm ons jaagt,
 Ons heendraagt over wereldzeeën,
 Eén beeld is er dat nooit vervaagt,
 Dat is ons goed, ons trouw Lyceum!

Feestrede van Drs R. Schoonveld,
rector van Het Amsterdams Lyceum

Dames en heren,

U heeft gemerkt dat de Oud-Leerlingen-Organisatie, de OLO, weer volledig tot bloei is gekomen. Nadat de OLO eigenlijk een soort half dood bestaan heeft doorgemaakt gedurende de zeventiger jaren, zitten we hier in groten getale bijeen dankzij niet zozeer de inspanningen van Het Amsterdams Lyceum, maar puur van de oudleerlingen-organisatie van Het Amsterdams Lyceum en ik vind dat dit een bijzonder compliment waard is.

(applaus! red.)

Vijfzeventig jaar geleden ontstond ons Lyceum, in navolging van het Nederlandsch Lyceum in Den Haag. Het lyceum was iets volstrekt nieuws in de verstarde onderwijsstructuren die toen bestonden. Alleen een nieuwe structuur echter laat geen nieuw onderwijstype ontstaan. Dat merken wij vandaag aan de dag ook. De regering wil basisvorming invoeren en een heleboel scholen zijn daar niet zo vóór, dus dat zal waarschijnlijk ook niet zo'n enorm succes worden. Maar het zijn de mensen, die uiteindelijk aan een nieuwe onderwijsvorming inhoud moeten geven. Dat was vroeger zo en dat is nog steeds zo. Vroeger was het Gunning die de school in alle opzichten heeft gemaakt, zowel in materieel opzicht - hij hield zich zelfs bezig met ontwerpen van het gebouw - als in persoonlijk opzicht. Hij was het die door zijn enorme uitstraling docenten, overig personeel en natuurlijk ook de leerlingen tot bijzondere prestaties wist te brengen.

Hij bepaalde de o zo belangrijke sfeer op de school. Het bepalen van een sfeer in een gemeenschap van honderden mensen is iets wat je niet uit een boekje kunt leren. Dat eist niet te omschrijven capaciteiten, gekoppeld aan een enorme inzet en werklust, en die had-ie. Niet voor niets heette de school "Het Gunning".

Vijfendertig jaar lang heeft hij de school gemaakt tot wat zij was en wat ze - uiteraard binnen het kader van een veranderende maatschappij - nog steeds is en nog lang zal blijven.

Als oud-leerlingen na enige jaren op school komen, dan vinden zij allemaal dat de school enorm veranderd is. Het gebouw is kleiner geworden, denken ze. De leraren zijn niet meer zozeer mensen waar je ontzag voor hebt, ze zijn namelijk vaak van hun eigen leeftijd of jonger. De rector blijkt zelfs een gewoon mens te zijn, denken ze...

De jongens dragen geen stropdassen meer, de leerlingen komen niet meer alleen uit de omgeving van de Apollolaan, de HBS bestaat niet meer en - en dat laatste betreurt ikzelf in ieder geval wel - het balkon in de aula is er niet meer. Maar voor de meeste andere dingen geldt iets wat eigenlijk bij reünies als die van vandaag als onaanvaardbaar wordt beschouwd: namelijk dat de tijd intussen misschien wel veranderd is. Juist van die dingen uit je jeugd kun je maar moeilijk aanvaarden dat ze gewoon meeveranderen met de tijd. Je eigen jeugdboeken waren natuurlijk veel leuker dan die van je kinderen, de meisjes en jongens waren vroeger veel leuker dan nu en ja, bijvoorbeeld de eerste auto die je had blijft uiteindelijk de auto waar je de beste herinneringen aan hebt. Maar juist omdat de school altijd te maken heeft met de jeugd, kan geen school blijven bestaan zonder met de tijd mee te gaan, maar dan wel in positieve zin. Het Amsterdams staat niet te trappelen bij allerlei onderwijsontwikkelingen die zich in Nederland voordoen. Wij hechten net als vroeger zeer veel belang aan kwalitatief goed onderwijs, vooral - en dat is geheel in de

sfeer van Gunning denk ik - in een goede schoolsfeer. Dat we daar goed in slagen blijkt denk ik uit het feit dat het nu domweg goed gaat met Het Amsterdams.

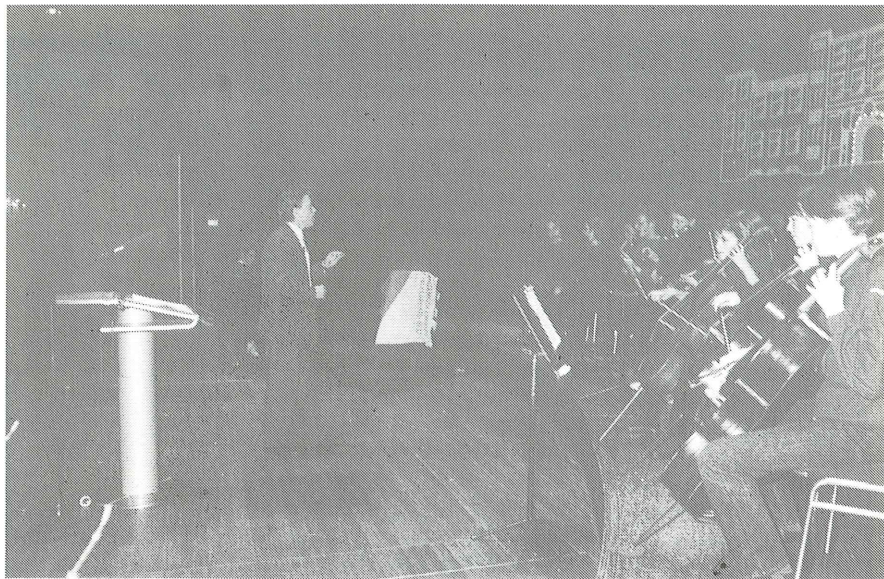
Wij hebben nu twee weken lustrumviering achter de rug: vorige week was het de lustrumviering met onze eigen leerlingen en nu zitten we als hoogtepunt in het Concertgebouw. Ik denk dat vandaag heeft bewezen dat er bij het bezoeken van je oude school vele sentimenten, vooral in positieve zin, naar boven komen en dat die lustrumviering daarom alleen al geslaagd is. Maar ik denk dat deze lustrumviering vooral ook kan zijn een eerbetoon aan degene die deze school heeft gemaakt: aan Dr Gunning. Ik dank u wel.

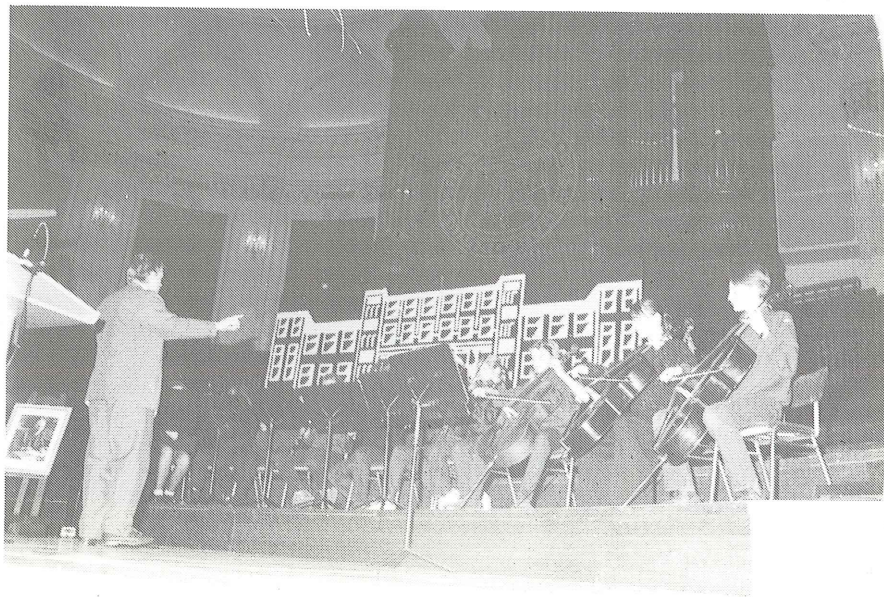
de rector spreekt

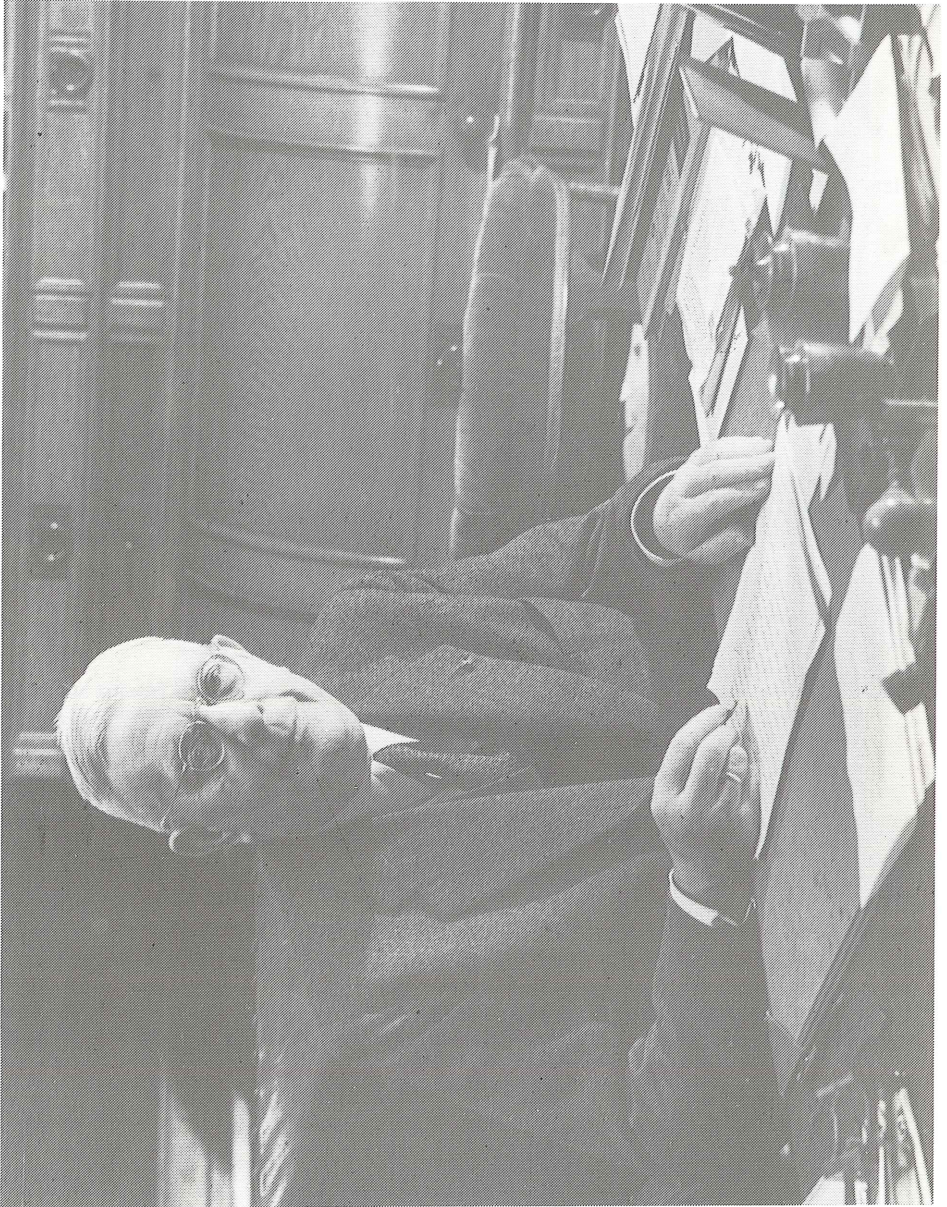
de burgemeester van Amsterdam met
de rector van het Amsterdams

"Shimmy Fox" van Jacques du Mosch (1922)
uitgevoerd door:
Ensemble "Het Amsterdams Lyceum"
olv Ben Spoorman, muziekdocent

Aanbieding beeltenis Dr C.P. Gunning

Mijnheer de Rector, dames en heren,

Bij de voorbereidingen van dit lustrum is het reeds langer bestaande idee om in de school een beeltenis van de eerste rector, Dr C.P. Gunning, te plaatsen weer boven tafel gekomen.

Er is toen een comité gevormd om dit idee te verwezenlijken. Ik zal hier geen verslag doen hoe dit in zijn werk is gegaan. Terugblikkend kunnen we vaststellen, dat dit eigenlijk vrij vlot is verlopen.

Vele oud-lyceïsten brachten een bedrag op, dat ruim voldoende was om aan de beeldend kunstenaar Jannes Limperg, ook een oud-lyceïst, de opdracht te geven om een bronzen beeltenis van Dr Gunning te maken.

Ik wil wel even stilstaan bij de motieven, de beweegredenen, die bij de plaatsing van een beeltenis van Dr Gunning in de school een rol hebben gespeeld.

Zowel bij de initiatiefnemers als uit vele reacties van oud-lyceïsten blijkt wederom, dat de persoon van Gunning niet alleen een onuitwisbaar stempel op het Amsterdams Lyceum als school heeft gezet, maar dat hij op verschillende wijzen een belangrijke rol heeft gespeeld in het leven van zijn leerlingen.

Ons Comité heeft er geen behoefte aan om hier een uitvoerige schets te geven van de mens Gunning als schoolleider.

Dat is al vaak genoeg geschied. Wel willen wij benadrukken, dat voor zeer veel oud-leerlingen de wijze waarop Gunning leiding gaf aan docenten en leerlingen van de school, hoe hij zijn opvattingen uitdroeg, als bijzonder werd ervaren. Men blijft er met elkaar over praten. Gunning heeft betekenis in hun leven. Tot op de dag van vandaag.

De toenmalige schoolcultuur komt ook tot uitdrukking in de architectuur van het gebouw en vooral in de aula. Geborgenheid, speelruimte en stijl zijn de kenmerken. De plaatsing van een beeltenis van Gunning binnen de bijzondere sfeer van dit gebouw ligt dus voor de hand. Het is meer dan het oprichten van een willekeurig gedenkteken.

Mijnheer de Rector: het comité had gehoopt om op deze dag de beeltenis van Dr C.P. Gunning aan de school te kunnen aanbieden. Dit is echter niet mogelijk gebleken. Het zal nog enige tijd duren voordat de kunstenaar zijn werk voltooid heeft. De reden hiervan is, dat het comité niet tot het verstrekken van een opdracht wilde overgaan, voordat de benodigde financiële middelen beschikbaar waren.

Om niet met lege handen op dit feest te verschijnen, bieden wij reeds ter plaatsing een karakteristieke foto van uw illustere voorganger aan. Deze foto zal dan te zijner tijd vervangen kunnen worden door het brons.

Richard Stolzenburg

Een dagje "Amsterdams"

Omdat ik heb ingeschreven voor de lessen van mevrouw Crevels en de heer Schraa verlaat ik redelijk matineus de woning met de geruststellende mededeling dat ik binnen enkele uren terug ben. Mijn vrouw, die ook oud-lyceïst is, heeft minder last van het schoolvirus en beperkt zich tot het avondfeest.

Crevels begint met kleine letters T.S.E. op het bord te krabbelen. Juist: het wordt een lesje over literatuur. Een gedicht van T.S. Elliot over *Macavity the mystery cat*. De eerste regels luiden aldus:

*"Macavity's a Mystery Cat: he's called the Hidden Paw.
 "For he's the master criminal who can defy the Law.
 "He's the bafflement of Scotland Yard, the Flying Squad's despair:
 "For when they reach the scene of the crime- Macavity's not there!*

Het wordt een prachtige les met kop en staart, zoals dat hoort bij katten. Ook, en dat is het aardige, de eigentijdse vertaling komt aan de orde.

Vraag aan de klas: 'wie zou dat vertaald hebben?'

Als ik mij goed herinner wordt o.a. de naam van Seth Gaaikema genoemd. Crevels zegt niets, maar achter haar unieke misprijzende blik kan ik haar gedachten lezen. Het blijkt tenslotte Gerrit Komrij te zijn geweest, die een zeer fraaie vertaling maakte waar je, aldus Crevels, destijds toch geen voldoende voor gehaald zou hebben.

"Van Zonderen is een Wonderkat: hij zondigt ondergronds-
 "Een meesterbrein is hij, jawel, de Wet geeft hij de bons,
 "De sterke arm negeert hij straal, die dienders hebben pech:
 "Want waar iets aan de knikker is - Van Zonderen is weg!

Na een professoraal kwartiertje begint de les van Schraa.

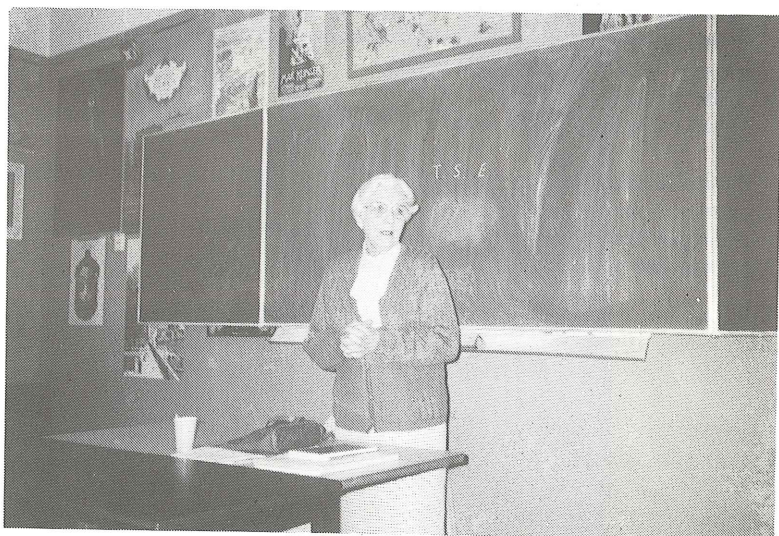
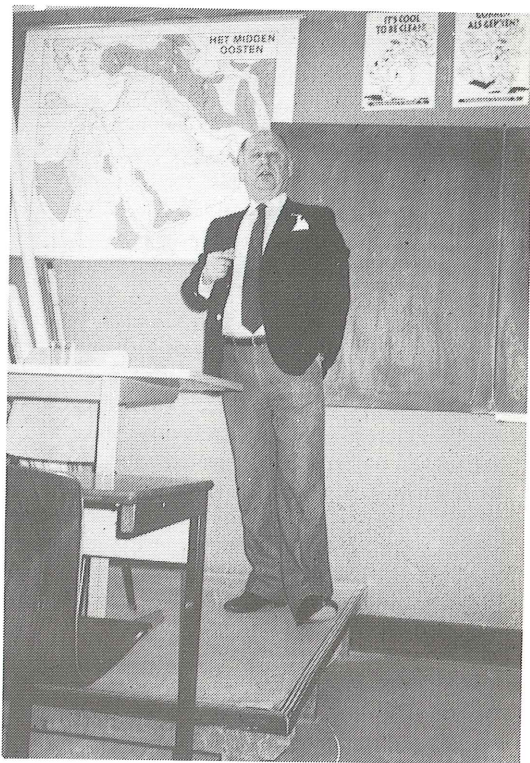
Deze keer niet het ingewikkelde maar moeilijke verhaal over de kalender en het jaar nul, maar een zeer alledaagse les over verkiezingen en kiesstelsels. De sfeer is ontspannen en de "leerlingen" doen goed mee. Ik kon de verleiding niet weerstaan dit fenomeen weer vele malen in actiefoto's vast te leggen.

Daarna hoor ik ook goede verhalen over de les van de heer Krijn, die het water als onderwerp had gekozen. Helaas, daar had ik niet voor ingeschreven.

Vervolgens een wel zeer rijk voorziene receptie. Ik besluit de schoolfilm te gaan bekijken in het natuurkundelokaal, en herinner mij meteen het er bij behorende geluid van knickers die naar beneden rollen: trrrrrr-tak, trrrrrrr-tak, trrrrrrr-tak, trrrrrrr-tak, trrrrrrrrr. Geen lokaal voor beginnende leraren dus. Die film is gemaakt ter gelegenheid van het afscheid van Gunning en ik zie hem voor het eerst. Burgemeester Van Thijn, één van de kijkers, treedt ook enige malen in deze film op, hetgeen op zich al pikant is. Wat verder opvalt is de aantrekkingskracht die leerlingenoren hadden op docenten; er wordt te pas en vooral te onpas aan getrokken. Leraren zitten onveranderlijk goed in het pak, soms zelfs met vest: Burgers bijvoorbeeld. Het was de tijd dat leraren nog maatschappelijk aanzien genoten.

mevrouw Crevels en de heer Schraa

foto's: Donald Koppel

Ik zie nu pas de gelijkenis tussen Teixeira - onder een prachtige hoed vastgelegd op de trap hangend aan het leuningtouw - en Al Capone. Tot mijn grote verbazing is niets menselijks hem vreemd; zijn worsteling, in de rector'skamer bij het informele afscheid van Gunning, met een stuk slagroomgebak zou nu "human interest" heten. Er is veel Wolkenland, waar op diverse lokaties vlaggen worden gehesen en liederen worden gezongen. La Grand luidt nog éénmaal de bel. Vervolgens loopt de film vast. Ik kom nog net op tijd thuis, "na enkele uren", om mij om te kleden voor het feest. Omdat ik VIP ben mag ik er eerder in. Dat levert meteen nog een stukje op voor het bulletin. Want mijn oude lerares Nederlands mevrouw Van Katwijk-Knapp blijkt bereid te zijn een bijdrage te leveren. Nu wordt haar beroemde ontleedzin "Als je altijd prettig vindt, wat je doet, dan doe je altijd, wat je prettig vindt" dus niet aan de vergetelheid prijsgegeven.

Tenslotte het feest.

Muzikaal hoogtepunt uiteraard de "Rhapsody in Blue" door Polyhymnia. Ik was enige weken daarvoor nog bij een repetitie geweest, en hoor de dirigent nog tegen een (te rappe) blazer zeggen: "Meneer, of u kijkt naar mijn stokje, of naar de stok van Theo Olof". Iedereen kijkt inmiddels dus goed, want er volgt een perfecte uitvoering, met toegift, en ondanks het Concertgebouw, zonder gekuch!

Graag had ik het optreden van Dorine van der Klei gezien. Om het met Rijk de Gooijer (alias Van Looy) te zeggen: foutje....bedààànk! De bestelde versterker blijkt er niet te zijn. Dorine heeft haar speciale lustrumprogramma dus voor de kat zijn staart voorbereid. Ze wil het over 25 jaar anders doen, heeft ze laten weten. Ik zou zeggen wat eerder, wellicht in februari 1993 op onze oud-leerlingenborrel een "reprise" van haar programma?

Over reprises gesproken. In de Spiegelzaal wordt het dieslied uit 1953 uitgevoerd. Dit keer dus in de juiste maand, want destijds werd de diesviering naar maart verschoven wegens de watersnoodramp. Het betreffende lied gaat voornamelijk over één van onze markantste oud-docenten, namelijk Teixeira: "komt er in, zet z'n hoed op", op de wijs van "kom er in, zet je hoed af".

In de Spiegelzaal wat mij betreft het tweede muzikale hoogtepunt van de avond. De rector met een lofzang op het gebouw:

"Fijne stoot, lekker groot..."

"Want echte liefde zit in baksteen, je weet, die waarheid is van goud.."

En laat ik onze stand-in pianist niet vergeten. Olaf Post uit 2 gymnasium, die sommige optredens zo professioneel uit de nood helpt.

Als tegen twaalven de Grote Zaal weer volloopt voor een knetterende dansfinale blijkt het feest er ook gelijk op te zitten. Kees Keg wenst ons wel thuis.

Donald Koppel (1962)

Dorine en Lieuwe studeren het
schoolied in met de reinisten

Het "oogstjaar" 1935....

Januari 1991:

Het OLO-bulletin meldt dat een Lustrumcommissie is gevormd. Ik lees 't eigenlijk voor kennisgeving en doe er niets mee.

Medio juni 1991:

Een brief van de OLO; even later het bulletin: het lustrum-1992 begint bij mij te leven. Zij het nog zwakjes. Wel geef ik mij voorlopig op.

December 1991:

Ik realiseer mij dat ik mij weliswaar voorlopig heb opgegeven, maar dat is dan ook alles. Tot een definitief besluit ben ik nog niet gekomen. Waarom eigenlijk niet? Over twee maanden wordt het lustrum al gevierd. Om de eenvoudige reden dat ik alleen wil gaan als ik weet dat er nog andere klasgenoten komen. En daarover weet ik niets. Maar 't zou natuurlijk wel erg jammer zijn als iedereen daar zo over denkt, want onze klasgenoten zijn nu allemaal zo ongeveer 75 jaar en de kans dat wij een volgend lustrum mee zullen kunnen maken wordt steeds kleiner... Dus geen tijd verliezen en in actie komen. Goede raad is niet duur, want er is Paula van Cleef, de secretaresse van het OLO-bestuur. Zij heeft het imago dat zij alles weet. En dat blijkt inderdaad het geval te zijn.

Na een telefoontje zendt zij omgaand een uitdraai van de haar bekende adressen van degenen die in 1935 eindexamen hebben gedaan. Veronderstellende dat zij over dezelfde drempel moeten komen als ik, schrijf ik ze allemaal aan. Vraag of ze komen en of zij er iets voor voelen om binnen het grote gebeuren van alle lichten een klein reünietje in te bouwen van ons eigen jaar. Het resultaat is fantastisch. Binnen drie weken heeft 80% gereageerd; per fax, per brief of per telefoon!

Annie Tichelaar (pardon, Annie; ik had moeten schrijven Annie Berghuis, maar ja, als je zoals ik over het Lyceum schrijft van 1935 dan ben je gewoon weer Annie Tichelaar. Ik hoop dat jij en Siebold mij willen vergeven...) biedt spontaan aan om 's morgens voor de receptie bij haar thuis een reünie van jaargenoten te houden bij een kopje koffie en een broodje (waar later een glaasje wijn aan is toegevoegd) en Marinus Neven biedt aan om een reünietje mogelijk te maken bij Keyzers Bodega naast het Concertgebouw aan het einde van de middag.

In een 2e mailing wordt ieder op de hoogte gesteld wie waar zal komen. Uit de ruim 30 gelegde contacten blijkt dat wij op 21 jaargenoten kunnen rekenen. Circa 70%! De vaak bezongen "hechte band" is nog volop in leven!

15 februari 1992:

Het resultaat.

De koffie-reünie bij Annie klinkt als een klok. Wat een sfeer! Achter - op het eerste gezicht - vreemd schijnende gezichten komt in een flits, na het horen van de naam, het hele beeld van dat meisje of die jongen weer duidelijk voor ogen. De vijftien gasten van Annie zijn allen weer terug bij "af"; dat wil zeggen bij de jaren 1929 tot en met 1935. Het boeket van herinneringen en verhalen dat wij meenemen is rijk geschakeerd: veelkleurig, boeiend, soms om te lachen en soms om bedroefd van te worden. Wij zullen nog lang kunnen nadenken over deze eerste "gouden uren" van de 15e februari 1992.

Sommigen zien we weer terug op de receptie in het schoolgebouw. Voor je in de aula handen kunt schudden passeer je de "loge" van La Grand en de "kamer" van Balk. De kamer van Gunning brengt je in gedachten terug naar de berispingen, de bemoedigingen en de uitreiking van de overgangsrapporten.... Dan zat daar de complete collectie van docenten, maar je zag ze nauwelijks als gevolg van de spanning of ontspanning. Je denkt eigenlijk niet meer in termen van "nu", maar in die van "toen".

Je slentert door de bekende gangen; waardeert het gebodene hogelijk. In één van de lokalen hangen foto's uit het verleden. Keurig verzorgd. Je hoeft niet lang te zoeken naar je "eigen" tijd. De twee volledige H.B.S.-klassen op Wolkenland. Ja, weer zo'n stukje lyceumleven. De werkweken daar waren toch een fantastisch idee. Op de foto zien we Van den Broek. De slanke altijd perfect geklede sportieve "tall young man". Het frisse beleven van je Lyceumtijd verbleekt echter als je op die foto klasgenoten ziet, die in en na de oorlog uit ons midden zijn weggehaald. Je vraagt je in stilte af of zij zich ook nog menigmaal hebben opgetrokken aan de woorden: "wanhoopt nooit, houdt altijd moed". De woorden uit het Lyceumlied die nog altijd in ons geheugen gebeiteld staan. In de loop van de dag zullen we ervaren, dat vele andere klasgenoten in hun bange uren daar ook vaak op zijn teruggevallen.

Vanaf 4 uur zijn we bij elkaar in Keyzers Bodega. De "oogst 1935" kan daar goed "op dronk" komen. Als nieuwe gezichten aanschuiven gaat aan de borreltafel de vraag van mond tot mond: wie kan dat nu wezen? Ook hier is ieder gauw weer terug bij "af". Toch worden het "nu" en de toekomst niet vergeten: volgend jaar komen we weer bij elkaar aan een lunchbijeenkomst. Maar voor dat het zover is zullen er nog wel wat bezoekjes bij elkaar worden afgelegd; het oude wereldje ligt weer open.

Het feest in het Concertgebouw is van geheel ander kaliber. De intimiteit van de klassereunie maakt plaats voor het grotere geheel. De menselijke individu, waarmee je eerst contact had, wordt vervangen door de sfeer van het instituut Lyceum. Het oud-lyceïsten-orkest roept bewondering op; het afdwingen van de reprise betreft zowel de uitvoering als het initiatief.

Overal in het gebouw wordt iets uit de rijke historie van ons Lyceum naar boven gehaald. Laat op de avond komt langzamerhand het besef boven dat ondanks het feit dat "veel verandert, veel vergaat" er echt een hechte band is die tesamen bindt en dat veel van wat wij van ons leven hebben kunnen maken in niet onbelangrijke mate gevoed is door de wijsheid en de ideeën van Gunning. En dat wij daarvan veel hebben kunnen meenemen is natuurlijk ook te danken aan het inzicht van onze ouders, die ons in staat stelden aan dat Lyceumleven deel te nemen. Waardoor wij nu inderdaad terugkijken op de "gouden jeugd", waarvan wij vroeger zongen.....

16 februari 1992

Als ik de volgende dag terugrijd naar mijn woonplaats neurie ik ons oude schoollied en stel ik vast dat vier van de aanwezige klasgenoten uit het buitenland zijn overgekomen; ondanks hun verre woonplaats. Ook voor hen (of juist voor hen?) gold nog steeds dat dat ene beeld, dat nooit vervaagt: ons goed, ons trouw Lyceum is. Waar ook de levensstorm ons joeg.

Kees Blaauw

**"Als je altijd prettig vindt, wat je doet,
dan doe je altijd, wat je prettig vindt."**

En als ik op 15 februari nog eens voor een klas had gestaan, dan had ik de bovenstaande, volgens Donald Koppel "beroemde" zin nog eens op het bord geschreven, ter ontleding. Maar aangezien ik moeilijkheden voorzag bij het tegelijkertijd hanteren van een stok en een krijtje, moest ik helaas afzien van het lesgeven. Zeer tot mijn spijt, dat kan ik jullie wel vertellen, want ik had me graag nog eens met jullie willen verdiepen in de grammaticale aspecten van de zin. Ik ga dat nu ook niet doen - de situatie en het ogenblik zijn er niet meer geschikt voor - maar nu ik er nog eens over nadenk, kom ik tot de ontdekking dat het, afgezien van de ontleedbaarheid, best een aardige zin is!

Natuurlijk vind je niet altijd prettig, wat je doet, laat staan, dat je altijd doet wat je prettig vindt! De voorwaarde die wordt gesteld, is irreëel, maar dat is het goede recht van een voorwaarde, hij is zo te zeggen vrijblijvend, je hoeft er niet aan te voldoen. Toch heeft deze zin, zoals hij daar staat, iets opwekkends, iets inspirerends; hij is als 't ware in majeur gecomponeerd.

Stel dat ik hem zó had opgeschreven:

Als je altijd prettig zou vinden, wat je deed, dan zou je altijd doen, wat je prettig vond"

dan zou ik er, alléén door het veranderen van de tijden, een mineur-compositie van gemaakt hebben, die de treurige gedachte bij je kon oproepen, dat er bijna nooit iets leuks te doen was in 't leven! Taal is magie!

Toen ik ging studeren, in 1921, deed ik dat - en met mij nagenoeg alle studerende meisjes - omdat ik de studie leuk vond en het studentenleven nóg leuker! Ik dacht in de verste verte niet aan een toekomst als lerares, hooguit gold de gedachte: "je kunt nooit weten, of je 't nog eens nodig zult hebben", als een excuus voor alle geneugten, die het leven te bieden had. Vlak voor mijn doctoraal trouwde ik; ik volgde mijn lieve man naar Indonesië, wij kregen vijf kinderen, het leven was heerlijk.

Maar toen brak de oorlog uit; ik zal daar kort over zijn. De Japanners veroverden Java, maakten zich meester van de Europeanen en verdeelden ze over diverse concentratiekampen. Ook ons gezin werd uiteen gerukt, mijn man kwam in een mannen-, mijn oudste zoon in een jongens-, en ik met de vier overige kinderen in een vrouwenkamp terecht, waar de Japanners een zeer doeltreffende methode hanteerden om ons klein te houden: ze hongerden ons eenvoudig uit.

Toen na de oorlog de contacten weer hersteld konden worden, bleek tot onze grote vreugde, dat we er alle zeven nog waren. Maar in de revolutietijd die toen volgde, is mijn man door de Indonesiërs vermoord. Twee jaar heb ik nog op hem gewacht, in de hoop dat hij er nog zou zijn, en toen het duidelijk werd dat hij niet meer terug zou komen, zijn we naar Holland gegaan. Op 9 augustus 1947 voeren we de sluizen van IJmuiden binnen en had ik het toen nodig, dat ik eens gestudeerd had? Wis en drie! Ik solliciteerde en stond op 2 september voor de klas aan het Maerlant-lyceum in Den Haag.

Een jaar later kwam ik op het Amsterdams Lyceum en daar heb ik 19 jaar les gegeven.

En nu kom ik weer terug op m'n ontleedzin: Geloof me, als ik zeg, dat ik, met jullie tegenover me in de klas, altijd prettig vond wat ik deed en dus altijd deed, wat ik prettig vond!

Ik dank jullie voor je hartelijkheid op 15 februari!

F.H. van Katwijk-Knapp

P.S. Op aandrang van de redactie - en onder licht protest: "wordt 't niet wat schools?" - publiceert mevrouw Van Katwijk in het volgende bulletin de oplossing van de ontleedzin. In de tussentijd kunt u zelf wat oefenen...

Het Lustrum

Januari 1927....

Het is ijzig koud op het Valeriusplein op mijn weg van de ingang van het Amsterdamsch Lyceum naar de fietsenstalling van die school. Ik heb grote zorgen: ik ben twaalf jaar oud en zit in de eerste klas van de onderbouw. Een paar dagen geleden heb ik mijn eerste schoolrapport gekregen en dat zag er niet zo best uit. Vooral die talen, Frans, Duits en Engels en dan nog een paar helemaal nieuwe vakken, waarvan ik op de lagere school überhaupt nog nooit heb gehoord!!

Dan word ik staande gehouden door een jongen van een jaar of achttien, schat ik, met een keurige dikke winterjas aan en een lange broek (ik ben nog te jong voor een lange broek en heb daarom blote knietjes, sportief, maar wel erg koud!). Hij zegt: "Ben jij niet die jongen van Goedkoop? Ik ben Co de Beus en ben tweede man in de schoolraad. Ik organiseer alle feestelijkheden in verband met het grote feest volgende maand, omdat het Lyceum dan tien jaar bestaat. Ik heb gehoord, dat jij op die klasseavond vorige week uitstekend werk hebt gedaan en nu wilde ik je vragen of je wilt meespelen in de Lyceum Revue, die Jacques du Mosch heeft geschreven. We zoeken namelijk nog een jonge leerling, die als Javaantje wordt geschminkt en die met twee vriendjes en drie hollandsche boerinnetjes een lied zal zingen over de rector en zijn reis naar Indië, waarvan hij juist is teruggekeerd. Voel jij daar iets voor?"

Ik voel er zeker iets voor, maar denk meer aan het slechte rapport en de wetenschap, dat ik heel veel zal moeten werken, om over te gaan naar de tweede klas. Ik zeg dus: "Meneer (zijn naam ben ik allang weer vergeten), mag ik daar even een paar dagen over nadenken?". Het antwoord is: "Je krijgt twee dagen tijd om een beslissing te nemen." Hij loopt voor me uit naar het fietsenhok. Opeens draait hij zich om en zegt: "Goedkoop, nog iets: Ik heb met meneer Gunning het volgende afgesproken: er moet nog heel veel gedaan en gerepeteerd worden; het zal 's avonds vaak laat worden. Maar als jij na een gewone schooldag dan nog een hele avond gerepeteerd hebt en je komt dan heel laat thuis, dan hoef je de volgende ochtend niet op school te komen. Dan kun je lekker uitslapen!!"

Binnen de 48 uur zou ik Co de Beus laten weten of ik mee zou zingen in de Lyceum Revue 1927. Maar binnen de minuut sta ik weer naast hem en zeg: "Meneer, ik heb mijn besluit genomen. Ik doe graag mee!"

Nooit had ik toen kunnen denken, dat ik 65 jaar later het liedje 'Ik ben rector van de school, en spreek steeds in een symbool enz.' alsook het liedje 'Zat ik nog maar op die school, waar ik zooveel jaren lang was' nog eens zou zingen. Toen in de aula van het Amsterdamsch Lyceum, nu in 1992 in de Spiegelzaal van het Amsterdams Concertgebouw!!

Jan Carel Goedkoop (1933)

Vóór het echter zover was, rees er nog een probleempje. Hoe dat werd opgelost valt te lezen in het volgende P.S. (red.)

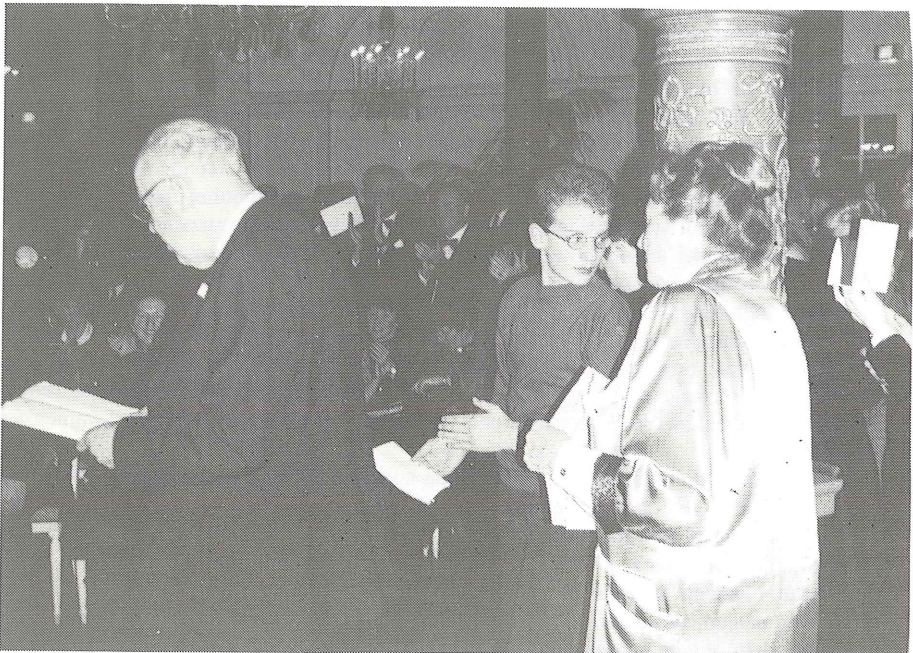
P.S.

Januari 1992...

Ik ben ten einde raad... Wat ik ook doe, ik slaag er niet in een begeleider voor de liedjes

te vinden, die ik op 15 februari hoop te gaan zingen. Ze zijn op de liedjes van Louis Davids gebaseerd: ook kan ik niet te weten komen waar de partituur daarvan is te vinden. Ik zal Keg laten weten, dat ik die oude liedjes van de Lyceum Revue van 1927 niet zal kunnen zingen. Maar het oude gezegde luidt: "Als de nood het hoogst is, is de redding nabij". Mijn telefoon rinkelt. "Bent u Jan Carel Goedkoop, die in de Lyceum Revue 1927 heeft gespeeld en nu zoekt naar een begeleiding voor 15 februari? En die ook uitkijkt naar de partituren van de deuntjes van Louis Davids, die daarin voorkwamen? Ik ben Lotte Bonebakker, ik heb in 1928 eindexamen gedaan en ook meegespeeld in die Revue. Ik heb al vele begeleidingen gedaan op de piano en aan die partituren kan ik zo komen door mijn relaties in de omroepwereld! Ik loop met dezelfde plannen rond, ook ik wil iets laten horen uit die revue, dat meesterwerk van Jacques du Mosch. Zullen we gaan samenwerken?"

En zo kon mijn plan toch nog doorgang vinden!

Jan Carel Goedkoop: na 65 jaar nogmaals:
"Zat ik nog maar op die school...."

Overpeinzingen rond het lustrum

Al meerdere malen voelde ik bij het lezen van een OLO-bulletin de neiging in mij opkomen ook eens iets over mijn schooltijd op te gaan schrijven. Waarom in vredesnaam? Stellig niet uit verveling: ik ben nog volledig in het arbeidsproces opgenomen en aan privéverplichtingen ontbreekt het bepaald niet.

Kortom het moet ergens anders aan liggen...misschien de leeftijd die tot meer beschouwelijheid uitnodigt. Of is het gewoon dat gekke lyceum, waaraan door het lezen van het bulletin met nu en dan bekende namen en situaties het beeld nog allerminst vervaagd blijkt te zijn?

De uitdaging in het decembernummer om lustrumbelevissen schriftelijk te verwoorden gaf de doorslag. Ik had juist besloten me aan te sluiten bij het Rhapsody in blue-ensemble, een telefoontje gepleegd met Pros ter Meulen onder wiens bâton ik nog een blauwe maandag in het schoolorkest had gespeeld, en muziek in ontvangst genomen van Heinz Aufrecht. Die zat al in een onbereikbaar hoge klas toen ik het lyceum betrad, maar niettemin hadden we onmiddellijk gezamenlijke herinneringen aan Kettner, Oostergo en het naargeestige gebouw in de Pieter de Hoochstraat waarheen een deel van de school in de oorlogsjaren was geëvacueerd.

Het had trouwens een haar gescheeld of Miss Gutteling had in dat gebouw een ontijdig einde gevonden. In ons lokaal werd in de middagpauze door de ver weg wonenden overgebleven en de gramschap over de meegekregen rantsoenen werd met veel keet gecompenseerd.

Op een kwade dag was er een zwaar tekenbord verzeild geraakt waarop een of andere dwaze tekst geschreven stond en tot nut van het algemeen was het ding op het kozijn boven de deur gezet. Het eerste middaguur hadden we Engels. "Guttel" betrad de nog roerige klas, overzag het slagveld en meende haar aanwezigheid het best te beklemtonen door de deur met een harde klap dicht te slaan. Wat volgde laat zich raden; gelukkig deed het brave mens net op tijd een stap vooruit en kwam zij zoals dat heet met de schrik vrij - waarvan zij overigens niets liet merken. Every inch... enz.

Het was een benauwende tijd voor een beginnend middelbaar scholier, de angst om het vege lijf in de familie, de voelbare spanning onder de leraren, de steeds grimmiger uitzierende stad. In de hongerwinter te hooi en te gras een lesje in de gebouwen van het GVB en het GEB (waar in de belendende keuken hutspot werd gekookt, zonder dat we er iets anders dan de geur van meekregen) en toen, onverwacht, voorjaar 1945 terug naar het Valeriusplein. Het gebouw droeg duidelijk de sporen van de Duitse inkwartiering en ook moest ik daar nog een keer mijn fiets uit de handen van een Landwachter lospraten. Even later het onvergetelijke moment dat we de klas uitrenden om te zien hoe de laag overvliegende geallieerde bommenwerpers voedselpakketten boven Schiphol kwamen uitwerpen.

Een geëmotioneerde Gunning gaf de eerste na-oorlogse lichting als jaarspreuk 'hic incipit vita nova' mee in een stampvolle aula. Niet een echt mooie ruimte, maar onnaspeurlijk dierbaar. Dat dringt pas goed tot je door als je veertig jaar later met je instrument onder de arm verbijsterd staat te kijken wat een puinhoop ze ervan hebben gemaakt.

De bezetters hadden indertijd nog eerbied voor de inboedel, nu: weg spreekgestoelte, weg orgel, weg balcon, de ramen van Roland Holst deels onzichtbaar achter projectieschermen, een ratjetoe van stoelen. Jammer.

Hoe dan ook, de schrik maakt gauw plaats voor het feest van de herkenning - met een paar oude makkers en even later met de Rhapsody. Polo krijgt uit de inmiddels zeer aftandse vleugel niet veel fraaiere geluiden dan indertijd uit de rammelpiano in het Maarten Maartenshuis, waar zelfs een toets afvloog toen hij een paar passages uit het stuk onderhanden nam.

Ja, die werkweken! Over Wolkenland hoorden we alleen nostalgische verhalen. Voor ons begon het in Oosterbeek, Huize De Pietersberg, net van de ergste oorlogsschade hersteld - de directrice droeg een voyante japon van parachutezijde. Van de meegekregen taak kwam niet veel terecht, we hingen nogal de beest uit en doken intensief in het sociale gebeuren waaraan ook in de inmiddels door mij verslonden lustrumbundel herhaaldelijk wordt gerefereerd. Samen toneelspelen, muziek maken, sport, je leerde elkaar op een heel andere manier kennen dan in klas of club.

De beste herinneringen heb ik aan een werkweek onder leiding van 'meneer' Van Dijk en 'juffrouw' Tielrooy, die het hele programma thematisch hadden opgebouwd rond klassieke onderwerpen, met als komische noot een gezongen versie van *Le corbeau et le renard*, ingestudeerd met behulp van oude krassende grammofoonplaten. '...hé, bonjour Monsieur le Corbeau, que vous êtes joli, que vous me semblez beau...'

Dat gevoel 'van samen iets op poten zetten' beheerste in mijn beleving ook heel sterk het werken aan de Rhapsody in blue. Ieder had inmiddels in het werkzame leven wel meer of minder ervaring met teamwork opgedaan; de activiteiten in de lyceumtijd hebben daar stellig een basis aan gegeven en het oude sfeertje was weer even terug.

Zo brak dan de jubileumdag aan, met de sensatie van: welke oude kornuiten (MV) komen opdagen, wat is er van ze geworden, belangrijker nog: hoe herkenbaar zijn ze na zoveel jaar? Mij persoonlijk gaven de ontmoetingen tijdens receptie en feestavond veel voldoening; vóór alles moet mij evenwel van het hart dat de lyceumtraditie waar het het organiseren van luisterrijke feesten betreft nog volop aanwezig bleek.

Het optreden in de wetenschap dat talrijke weer teruggevonden vriend(inn)en zich onder het aandachtige gehoor bevonden, gaf alle medewerkers een extra impuls, of ze nu wel of niet gewend waren op het eerbiedwaardige podium van het Concertgebouw te musiceren. Een blijk hoe werkzaam de oude contacten en ervaringen zijn geweest en hoe je indertijd - of je tot de uitverkorenen van Gunning of wie dan ook behoorde, of juist niet - van die school als mens iets meekreeg wat van minstens zo veel belang was als de leerstof.

Maar dit aspect is al in veel jubileumgeschriften belicht en daarom sluit ik af met een vraag die mij blijft bezighouden: hoe heeft de feestcommissie alle ballonnen, die onvoorzien het luchtruim kozen en het plafond van de Grote Zaal zo'n jolige aanblik gaven, weer naar beneden gekregen?

Bussum, maart 1992
Ed de Vries (1950/51)

Rhapsody revisited

Pros ter Meulen blikt terug op het lustrum en zijn lyceumtijd

door Reinout Hogeweg

De vele OLO-bezoekers van het vijftiende lustrum in het Concertgebouw zullen het wel met me eens zijn dat de uitvoering door oud-leerlingen van de 'Rhapsody in Blue' van Gershwin tot de hoogtepunten van deze geslaagde viering gerekend mag worden.

Op verzoek van de redactie bezocht ik op een zonnige ochtend de organisator hiervan : Pros ter Meulen om met hem terug te blikken op deze uitvoering en enige herinneringen aan zijn lyceumtijd en daarna op te tekenen. Het gesprek vond wat later plaats dan gepland omdat hij vier weken in Zimbabwe vertoefde op bezoek bij beeldende kunstenaars van wie hij werk had gezien in Nederland.

Het onderstaande is slechts een selectie uit het vele interessante dat hij mij vertelde; om ruimte te sparen laat ik hem achter elkaar aan het woord.

" De uitvoering was boven verwachting! Ik wist dat er goede kwaliteit aanwezig was bij de oud-leden van de 'Muziekclub' en 'Polyhymnia', maar dat we na vier repetities, waarbij we overigens nooit een complete bezetting hadden, tot z'n prestatie zouden komen had ik niet durven dromen. Hulde aan dirigent Iman Soeteman, hulde aan de spelers die thuis keihard gestudeerd hebben. Gelukkig hadden we ook enige professionals in ons midden als Theo Olof, Polo de Haas en Toon van Ulsen, maar de uitvoering was mogelijk doordat zovelen uit zoveel verschillende jaren veel tijd opofferden om gezamenlijk tot zo'n goede uitvoering te komen. Kees Keg belde me indertijd op of ik 'weer iets kon doen op muzikaal gebied': dat 'weer' verwees naar het feit dat ik vanaf de eerste dag op het Lyceum al bij de muziek betrokken was. Ik dacht meteen aan de Rhapsody omdat die in 1937 ook uitgevoerd was. Later hoorde ik dat dat een combo-uitvoering was geweest, terwijl we nu de volledige symfonie hebben uitgevoerd. Je begrijpt dat het maanden bellen betekende om de bezetting bij elkaar te krijgen. Ik heb ook nog Herman (Bernard) Haitink als dirigent benaderd, die ik nog kende uit de tijd dat hij mij opvolgde als dirigent van het schoolorkest; 't was aardig geweest om hem zo weer het Concertgebouw in te krijgen.

Het was natuurlijk ook een enorme organisatie om iedereen die toegezegd had, op tijd de juiste partituur toe te zenden: Heinz Aufrecht heeft dat voortreffelijk gedaan, er werkelijk bovenop gezeten. Goed, met een paar zondagochtend- repetities in de aula moesten we het dan maar proberen, maar de grote zaal-repetitie konden we pas op de avond zelf houden en die was absoluut noodzakelijk omdat de akoustiek in het Concertgebouw wel wat anders is: je hoort jezelf nauwelijks spelen! Ik zie er zeer tevreden op terug: we hebben er zelf enorm veel muzikaal plezier aan beleefd en de reacties waren hartverwarmend."

De Lyceumtijd

[Pros ter Meulen kwam in 1936 op het Amsterdams Lyceum en deed in 1942 eindexamen. Jaartallen die mijn nieuwsgierigheid opwekten naar zijn herinneringen aan die jaren.]

"Ik wilde naar het Lyceum vanwege de vele clubs en dan natuurlijk vooral de toenmalige 'Muziekclub'. Zelf musiceren begon in onze familie al met de rammelaar en ik wilde ook eigenlijk naar het conservatorium. Eerst speelde ik piano, maar mijn juffrouw was bepaald niet mijn grote liefde en toen koos ik voor cello, met het idee 'die krijg ik toch niet'.

Maar toch wel ... en ik heb toen jaren een voortreffelijke leraar gehad, een cellist van het Concertgebouworkest die berucht en gevreesd was als leraar. Ik kon het wel goed met hem vinden, als ik tenminste gestudeerd had, anders ging hij zitten lezen! De cello-kwartetten moest ik uit het hoofd kunnen spelen van hem.

Natuurlijk speelde ik op het Lyceum vanaf het begin mee in de muziekclub met onder anderen Theo Olof die in de parallelklas zat. Als we hem plagerig vroegen wat voor merk viool hij toch had, zei hij altijd 'een Chevrolet', het was een Stradivarius.

We woonden toen in de Van Eeghenstraat en ik hield daar bijen, op het dak! Dat gaf me in de oorlog enige bewegingsvrijheid, want dat was immers voedselvoorziening. Natuurlijk was in die tijd samen muziek maken een goede ontsnapping aan de dagelijkse ellende. Erna Spoorenberg die toen viool speelde, woonde een paar huizen verder en regelmatig klonken de kwartetten door de tuinen. Op een dag werd ik toch opgepakt, maar later ben ik weer vrijgekomen en omdat het mogelijk was clandestien medicijnen - ook niet ongebruikelijk in mijn familie - te studeren, werd dat toen mijn studie in plaats van conservatorium. In januari 1946 deed ik mijn kandidaats.

Muziek bleef echter belangrijk: ik was in '47 betrokken bij de oprichting van het Nederlands Jeugd Orkest en dat bood een mooie kans om naar het buitenland te reizen. Die kans kreeg ik overigens ook doordat ik in het bestuur zat van de NBBS: ik heb toen weken in Zuid-Afrika rondgereisd, maar daar wilden ze na enige tijd niet te veel contact meer met die liberale hollanders. In het jeugdorkest bleek later de combinatie van goede amateurs en professionele conservatoriumstudenten toch niet zo gelukkig en hebben wij studenten het N.S.O. opgericht. Als student heb ik overigens ook nog een tijd het orkest van het Lyceum gedirigeerd, dus het Amsterdams was bepaald niet vergeten.

Dat ik zovele jaren later nog eens met het OLO-orkest zou spelen in het Concertgebouw is een prachtig vervolg geweest op dit alles. En wie weet... iedereen was zo enthousiast om weer of voor het eerst met elkaar te spelen, dat sommigen nu plannen maken om - weliswaar met een kleiner gezelschap - door te gaan! "

Pros ter Meulen, de coördinator

foto: Gert Jan ter Meulen

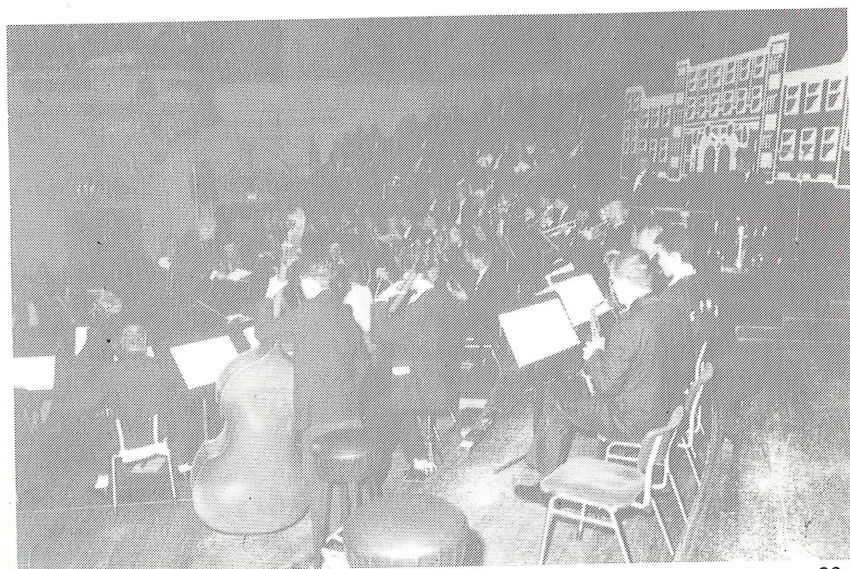

"gastdirigent" Iman Soeteman leidt een zondagmorgenrepetitie in de aula...

...en de uitvoering in de Grote Zaal

**Hi, ha, heum....
Amsterdams Lyceum !**

Oude strijdkreten van het sportveld moesten de talrijke aanwezigen op het avondfeest van de OLO in de stemming brengen voor de viering van het vijftiende lustrum. Het waren er ruim 1500, zelfs uit Hawaï, Argentinië en Nieuw-Zeeland. Ze werden onthaald op een ambitieus programma van en voor oud-leerlingen, dat zich in het hele Concertgebouw afspeelde. De stemmen 'van metaal en staal' klonken nu wat grijzer en wijzer maar nog steeds eensgezind bij het zingen van het schoollied, 'HALO, op 't feestelijk samenzijn'. Voorafgaand aan deze 'community singing' was de avond geopend door Polo de Haas aan de vleugel, gevolgd door de subtiele Shimmy Fox van Jacques du Mosch uit 1922. Het Ensemble 'Het Amsterdams Lyceum' onder leiding van Ben Spoorman oogstte een welverdiend applaus voor deze vertolking. In twee lustrumredes werden de toehoorders vervolgens geattendeerd op de markante plaats die Gunning innam in de geschiedenis van Het Amsterdams Lyceum. Daarnaast roemde burgemeester Ed van Thijn de school als een instituut waar buitenschoolse activiteiten onontbeerlijk en vanzelfsprekend waren.

De huidige rector, Roel Schoonveld, wees nog eens op de stabiele positie die Het Lyceum inneemt binnen de woelige onderwijswereld en verklaarde waarom ook in deze tijd Het Amsterdams Lyceum tot de bloeiende scholen in onze stad gerekend kan worden.

Toen was het tijd om te genieten van een smakelijk buffet ("A Matter of Taste") en gekleed in stemmige toiletten en het nette pak streken de OLO-ers de herinneringen en plooiën weer glad. Veel 'Jij ook hier?' en 'Waar zit jij tegenwoordig?' Gesprekken van heel oud en betrekkelijk jong, ooit leraar en ooit leerling.

Kwart voor tien was de Grote Zaal volgestroomd voor het klapstuk van de avond: Gershwin's 'Rhapsody in Blue'. Ruim vijftig oud-leerlingen van het orkest Polyhymnia, gedirigeerd door Iman Soeteman en versterkt met enkele 'broekjes' van het Lyceum nú, hielden de doodstille zaal als ware professionals in de ban. Na het daverend slotakkoord verdwenen de reünisten in de gangen en de foyers waar ze tijdens hun 'feestelijk samenzijn' vermaakt werden door een gevarieerd aanbod van muziek en zang. Rond middernacht kwam er een einde aan deze herinneringsvolle avond, zoals organisator Kees Keg het uitdrukte, en na het Wilhelmus vertrok men weer, gejaagd door zijn eigen levensstorm.

Of iedereen zulke innige ontmoetingen had als Wouter Bokma - 'Jij hebt mij toen het leven gered', jubelde een leerlinge, 'met mond op mond beademing! Weet je het niet meer?'- is niet waarschijnlijk, maar dat het schoolembleem met daaronder 'Potius deficere quam desperare' voorlopig vele netvliezen siert, is wel zeker!

Rob Hendriks
docent Nederlands

uit: "Mededelingen", april 1992

"...omdat ik zoveel van je hou..."
Loflied op het schoolgebouw
tekst en zang: Roel Schoonveld, rector

Vincent Geerling en Reinout Hogeweg
herhalen hun optreden van 1967

Nawoord

Dat de 15de februari nu werkelijk voorbij is, merk ik 't meest aan mijn telefoonbeantwoorder. Tot die datum, en dat meer dan een jaar lang, kwamen oud-lyceïsten met een idee, een voorstel, met vragen van allerlei aard. Kortom een tijd van uitwisselen van feiten en emoties. Zij die vroeger actief waren in of rondom de aula van ons lyceum hebben nu, na tientallen jaren, geheel andere ambities.

De noodzaak van het vroegere enthousiasme is verlegd. Ook de bewustwording van 'je wil wel' maar 'je kan niet meer'. Je vingers zijn wat stijf geworden of de stem is niet meer wat 't vroeger was, of het niet aankunnen of aandurven die oude herinneringen op te halen alsof er niets gebeurd is, in die tijdspanne tussen vroeger en nu.

De vonk begon over te slaan. Een steeds groter wordende groep zag de reünie als een uitdaging. Er werd geoefend, men kwam bij elkaar, mailings gemaakt en verzonden, er werd getimmerd, en grondig overlegd om het programma over zeven lokaties te kunnen verdelen. Wij waren er allen van overtuigd dat de aanwezigen zelf de samenkomst vorm moesten geven in de gangen, op de trappen, in de foyers van het Concertgebouw. Niet alleen het geboden entertainment maar het elkaar zoeken, tegenkomen, spreken en omhelzen moest het samenzijn tot een feest maken.

Dat er meer dan 1500 oud-lyceïsten bij elkaar zijn gekomen was niet alleen voor het lustrumcomité een compliment, maar vooral voor alle uitvoerenden in de Grote Zaal, de Spiegelzaal, de foyers en allen die een werктаak op zich hebben genomen zowel vóór, tijdens als na het feest.

Een groot aantal oud-lyceïsten heeft wel heel veel moeite gedaan om erbij te zijn. Zij kwamen van verre landen. Er kwamen brieven en telefoontjes en het OLO-adresboek blijkt lectuur te bevatten met veel herinneringen.

Mede namens het Lustrum Comité dank aan allen die actief hebben meegewerkt in welke hoedanigheid dan ook en vooral aan hen, die ons financieel hebben ondersteund. Wij gaan, ieder voor zich, weer verder met 'het heden' en wij nemen 15 februari 1992 mee in onze nostalgische bagage.

februari 1992

C.H. Keg

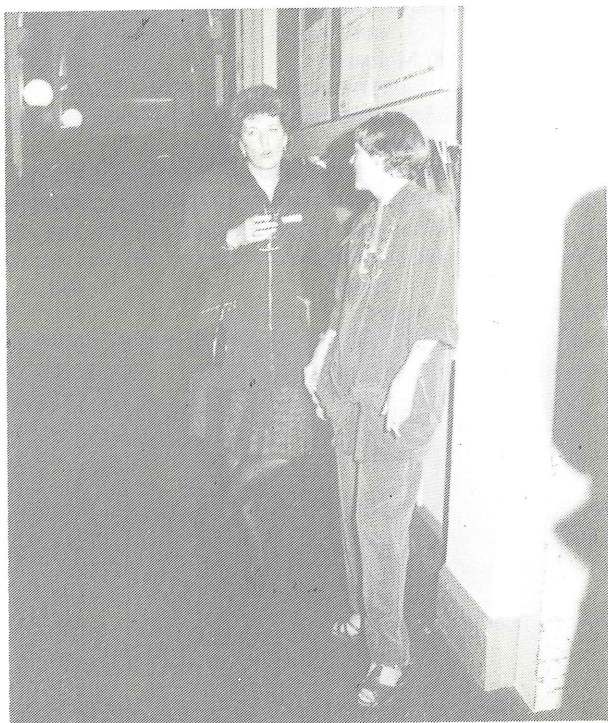

Hartelijk dank!

De viering van het 15de Lustrum in het Concertgebouw werd financieel ondersteund door de volgende oud-leerlingen en oud-docenten, respectievelijk door hun donatie of door sponsoring via hun bedrijf:

- Drs R.H. Dicky Arkauer
 Dhr P. (Piet) den Bandt
 Drs W.N. (Wim) Bax
 Dhr M.S. (Michiel) v.d. Berg
 Mw S. (Sytske) Berghuis
 Mw C. (Cobi) Hartemink-
 Brinkerink
 Dhr Th.A.A. (Theo) Broess
 Dhr F. (Frits) Brühl
 Dhr W.G. (Wim) Bruyn
 Prof.Mr E.J. (Egbert) Dommering
 Dhr R. (Rein) Ellerbroek
 Mw Mr A.B. Leeser-Gassan
 Mw Ir H.H. Gerla-Dingemans
 Mr H.W. (Wim) Glerum
 Dhr G.D. (Gerrit) Gunters
 Mw M.E. (Melanie) Ruys-
 van Haaften
 Mw W.G. (Ineke) Molenaar-
 Hagedoorn
 Mw H. (Hanneke) Halbertsma
 Dhr C.C. (Kees) Haspels
 Dhr A.J.F. (Alexander) Heydendael
 Dhr P.H. (Piet) Hogeweg
 Mr J.B.F. (Jur) Houtman
 Mw A. (Annemieke) Rotstein-
 Huijer
 Dhr J.A. (Julius) Jaspers
 Familie Jonckheer
 Mw Mr M.J. (Marjolein) Kappers
 Mw I. (Inez) Kenter-Kaufmann
 Dhr J.J.F. (James) Kels
 Dhr D. (Dick) Koetser
 Drs L.G. Kortenhorst
 Mw C.C.E. (Kitty) de Smit-Kremer
 Dhr O.F. (Bob) van Lookeren
 Mw H.H. (Hanny) von Bernuth-
 de Marez Oyens
 Mw C. (Caridad) Thate-
 de Marez Oyens
- Mw W.Ph. (Woudine)
 Pérez Sanchiz-van Marken
 Mw M.A. (Mary-Ann) van Marken
 Mw F.J.A. (Cisca) v.d. Borg-Meurer
 Drs A.W. Moll
 Dhr A.P. (Jas) Moll
 Mw I. (Ilse) Tönis-Müller
 Dhr B.J. (Burchard) Pennink
 Dhr D. (Donald) van Pesch
 Dhr H. (Herman) Plantenga
 Mr G.Chr. (Frits) Pluijgers
 Dhr P. (Piet) Pool
 Dhr W. (Wim) Rehbock
 Dhr G. (Gerard) Remmert
 Dr A.R. (Reinier) Ritsema
 Prof.Dr W.P. (Wim) de Roever
 Dhr R.J. (Rob) de Roo
 Dr J.C. (Julius) Roos
 Dhr F.S. (Flip) Sanders
 Dhr J. (Jan) Schrijver
 Mw N. (Nicolien)
 Siewertsz van Reesema
 Mw R.G. (Gaby) Silten
 Dhr S. (Sander) Sinot
 Mw J.G. (Jolanda) Hollenkamp-
 Spangenberg
 Dhr K. (Koen) Steendijk
 Dhr R.J. (Roef) Swart
 Mw A.J. (Ans) Bax-Tesebeld
 Mw O. (Olga) Hylkema-Tichelaar
 Dhr A. (André) Ulbrich
 Mw M. (Marijke) ter Hart-
 Veenemans
 Mr B.A.M. (Ben) Vorst
 Dhr C.C. (Kees) de Vries
 Mw M.A. (Marga) ten Haaf-
 Wetzlar
 Dhr A. (Arend) Willinge Prins
 Dhr S.M. (Stanley) Winnik
 Dhr P.G. (Pieter) Wuite
 Dhr F.J. (Frits) Zeehandelaar

Amsterdamse Maatschappij voor Wolhandel Helvetia B.V., Amsterdam
 (J.B. van Waaijen)
 Koninklijke Asscher Diamant Maatschappij B.V., Amsterdam (familie Asscher)
 J. Bangert Makelaardij B.V., Amsterdam (J.P.M. Bangert)
 Capi-Lux B.V., Amsterdam (Drs H.M. Breuer)
 Dansschool Cary Wennink & Gerard Klaver
 Gassan Diamonds, Amsterdam (B. Leeser)
 C. Hoen Dzn C.V. Makelaars o.g./Assurantiën, Amsterdam (P. Hoen)
 K. Hoen Makelaar in Assurantiën en Onroerende Goederen, Amsterdam (K. Hoen)
 Lissauer's Textiles B.V., Weesp (L. Lissaur)
 Van Litsenburg Schilderijen Restauratie, Amsterdam (J.H. van Litsenburg)
 Maison de Bonneterie, Amsterdam (J.P. Colland)
 Mahez B.V., Amsterdam (P.J.F. Tack)
 Van Nierop Assuradeuren N.V., Amsterdam (Th.A. van Nierop)
 Noordervliet & Winninghoff/LB B.V., Amsterdam (Ph.T. Noordervliet)
 NVM Fireproofing B.V., Amsterdam (B.de Boer)
 Résidence Jan Luyken, Amsterdam (familie Van Schaik)
 Shell Nederland N.V., Rotterdam (Mr F.W.A. Goes)
 Supelchem B.V., Leusden (A.L. van Nierop)
 Vochttechniek Nederland B.V., Amsterdam (M.P. Hennipman)
 B.V. v/h L.J. Volkers, Loosdrecht (H.F. Volkers)
 Gustav C. Weber B.V., Amsterdam (H.A. Weber)

...waarover spraken zij?
 Hermelinde Schoonveld en
 Gerdien Boersma

"The Good Old"

Rob Duis, trompet

Clous van Mechelen, tenor sax

"Dixie Babies",

Tom van Nierop (1955), banjo

Ted Douwes (1938), trombone

Onderstaand artikel plaatst de redactie op verzoek van de schoolleiding. Het verscheen in de juni-uitgave van "Mededelingen", het voor de ouders bestemde informatiebulletin.

EEN NAAM IS MEER DAN EEN NAAM

De lustrumontvangst van 15 februari werd op een videofilm vastgelegd door Karolien Hollanders (Ath.5B). Van de video-opname werd door Rob Hendriks deze foto gemaakt.

Met speurende blik dwaalden ze langs de pilaren en wanden van de aula, de oud-leerlingen tijdens de lustrumreceptie van 15 februari. Als om het bewijs te vinden dat ze echt op deze school, in deze aula hun diploma in ontvangst hebben genomen, waren ze op zoek naar hun naam op steen of hout, op zoek naar zichzelf en naar elkaar. Namen in zwarte letters op het oranje-rode baksteen van de 'kolommen' of in oranje letters op de zwarte platen boven de ingang van de aula.

Maar elke leerling die na 1967 zijn eindexamen deed, wist dat hij zijn

"Reeds eerder waren de kolommen van oranje-rooden baksteen door steenhouwers fluweelig afgewerkt. Hierop zijn aangebracht de namen der leerlingen die na geslaagd eindexamen de school hebben verlaten. Deze 'geschiedenis in steen' spreekt tot de levenden.....".

Dr. C. P. Gunning,
Lustrumuitgave 1992

"Ze beginnen meteen te roepen: 'Mijn naam staat nog op de pilaar! Zijn die pilaren er nog?'....."

Uit het interview met Paula van Cleef, secretaresse van de Oud-Leerlingen Organisatie,
Lustrumuitgave 1992

naam daar niet vinden zou: in de jaren van Provo en Beatles, van Umwertung aller Werte, had men geen interesse meer voor dat soort symbolische tradities, en het vastleggen van een 'geschiedenis in steen' was wel het laatste waar ze toen behoefte aan hadden.

Als een school echter maar lang genoeg blijft voortbestaan, komt, net als in de mode, alles van vroeger wel weer terug. Want de oudercommissie kwam op de briljante gedachte om de draad die vijftientig jaar geleden was losgelaten, weer op te pakken.

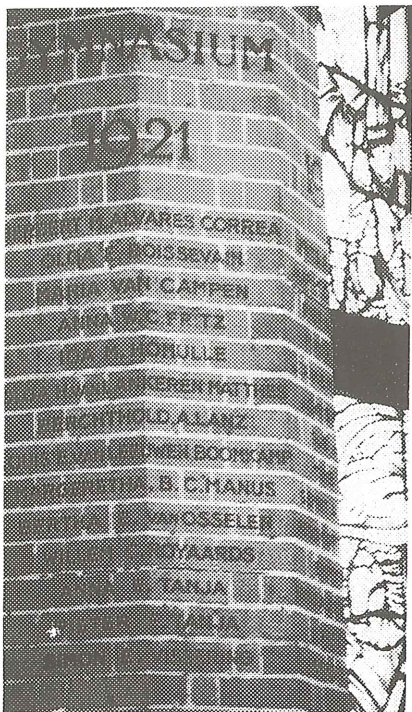

Foto: Mireille Melchers (fotoclub)

Deze gedachte sloot aan bij haar reeds lang bestaande plan om namens de ouders de school een lustrumcadeau aan te bieden. Ook dit is een oude traditie, want ooit, in 1927, werd bijvoorbeeld mede dankzij een feestbijdrage van de ouders het unieke, gewelfde plafond in de aula aangebracht.

Er werd een werkgroep gevormd, bestaande uit een paar leden van de oudercommissie, enkele docenten en oud-leerlingen en twee leden van de schoolleiding.

Op dit moment is deze werkgroep bezig zich voor te bereiden op de verwezenlijking van het plan. Een vijftiental oud-leerlingen van de periode 1967 tot nu is uitgenodigd voor een bijeenkomst, om met ideeën te komen en mee te denken.

Daarnaast heeft u allen intussen een brief ontvangen, waarin om uw bijdrage gevraagd wordt. Dus, om een een journalistieke coryfee uit diezelfde jaren zestig te citeren: "Nu, hup, de vulpen losgeschroefd, en een giro ingevuld...."

Want alleen met de financiële hulp van u en anderen die zich bij onze school betrokken voelen, kan de oudercommissie haar idee ten uitvoer brengen. Alleen dan zal ze bij het lustrum van 1997 de oud-leerlingen van dertig schooljaren kunnen leiden naar de plaatsen waar dan hún namen zullen staan.

GB

Naschrift OLO-bestuur:

Al sinds de eerste door ons georganiseerde oud-leerlingenbijeenkomst in 1988 worden wij bestookt met de vraag: "en waar sta ik nou? Wanneer kan ik mijn naam hier ook eens lezen?"

Vandaar dat wij dit initiatief van de oudercommissie van harte ondersteunen. Het inhalen van de achterstand kan - zoals in bovenstaand artikel wordt verwoord - echter alleen met de financiële hulp van "anderen die zich bij onze school betrokken voelen".

Wij denken dat u, juist als uw naam wel prijkt op pilaar of bord, graag wilt meehelpen deze unieke traditie in ere te herstellen. Uw bijdrage is zeer welkom op bankrekeningnummer 41.23.13.413 ten name van Het Amsterdams Lyceum, onder vermelding van "Lustrumcadeau";(gironummer ABN.AMRO: 2391).

Het Amsterdams als tijdelijk affichemuseum

Het Amsterdams Lyceum de eerste schooldag na de herfstvacantie van 1947: alle muren in gangen en lokalen waren volgehangen met, als ik me goed herinner, zo'n 500 (!) Zwitserse affiches. Ik moest daar weer aan denken toen ik onlangs werd opgeschrikt door de dood van tekenleraar Atze de Leeuw. Vóór die herfstvacantie begon had ik hem gevraagd of ik er tijdens die vakantie 'wat' mocht ophangen. "Doe maar", had hij gezegd, zonder zich te realiseren hoe hij zijn school een week later zou aantreffen. Had ik vooraf nog de illusie gekoesterd dat het wel met punaises zou gaan - de (harde) muur bleek alleen voor kopspijkertjes toegankelijk. Tot enkele jaren geleden heb ik ze zo hier en daar nog zien zitten....

Het was allemaal begonnen met de rijke oom die de oorlog alleen op afstand had meegemaakt en iets 'terug' wilde doen. Als ondervoed kind van 15 uit Indië mocht ik op zijn kosten zeven weken in Grindelwald logeren. Dat kwam neer op straffe dagmarsen over bergtoppen, aangevoerd door een tanige hospita, rondhangen op het plaatselijke stationnetje, volontairen in een smederij waar ik een heuse treinsleutel fabriceerde en in een niet minder ambachtelijke boekdrukkerij, iedere dag een 'Tafel' chocolade van een ons verorberen en briefkaarten sturen aan alle firma's waarvan ik affiches zag hangen. Je hoefde er maar om te vragen en ze werden opgestuurd! Voor ik naar Amsterdam terugreisde legde ik alle affiches op elkaar en maakte er twee loodzware rollen van.

Nog herinner ik mij die lange herfstdagen in dat lege schoolgebouw. Geen plekje zou er uiteindelijk onbehangen blijven. Waar mogelijk legde ik verbanden tussen het thema van het affiche en de plaats van bevestiging, zoals het vak dat in een bepaald lokaal werd gegeven. Een beetje plagen kon daarbij, zo vond ik, geen kwaad. Het was dus niet helemaal toevallig dat Dr Gunning, bij het verlaten van zijn rectoriskamer, tegen twee bepaalde 'Plakate auf Weltformat' zou aanlopen. De ene plaat maakte reclame voor Hamol Ultra zonnebrandolie en toonde een meer dan levensgrote, fraai gebruide en geheel ontblote vrouw rug. De andere was daar enigszins aan verwant, al herinner ik mij daarvan het merk niet meer. Het was een sterk vergrote pagina uit een zakagenda. Bij bepaalde dagen was met de hand een rood kruisje geplaatst. Een subtiele vorm van reclame voor een bepaalde soort maandverband. Gunning bleek de grap niet te waarden: al op de eerste maandagmorgen ontbood hij mij via de intercom naar zijn kamer. Niet eerder had ik gezien dat een mens zó kwaad kon worden. Nog steeds koester ik de brief die hij aan mijn ouders schreef. Toch mochten de meeste affiches, dankzij voorspraak van meneer De Leeuw, tot de Kerstvacantie blijven hangen. Daarbij het later bij herhaling bekroonde verfomfaaide verkeersbord 'Trink lieber Eptinger'. Een meesterlijke combinatie van twee belangen: dat van geen-alcohol-bij- snelverkeer en van het belang van een mineraalwaterfabrikant in Eptingen. De collectie schonk ik later aan het Stedelijk Museum.

Tot op recente OLO-reünies bleek Atze de Leeuw zich de affichetentoonstelling en mijn naam te herinneren. Ik ben blij dat ik hem heb gekend.

P. Hans Frankfurter (1947/51)

2 december 1991 is overleden Atze de Leeuw
26 januari 1992 is overleden Willem Frederik Beetz

Hiermee zijn weer twee docenten verdwenen uit de kring van hen die de fundamenteen legden voor Het Amsterdams Lyceum.

De heer De Leeuw (geb. 1903) is al in 1934 benoemd op Het Amsterdams en wel als leraar handenarbeid. Als zodanig zullen weinigen zich hem herinneren, al spoedig nam hij de lessen hand- en lijntekenen over.

Met hem heb ik zestien jaar mogen samenwerken, vanaf 1957 toen hij belast werd met de leiding van de H.B.S.-A ook in de staf. Hij was een zeer inspirerend docent: ("Iedereen kan tekenen" was een karakteristieke uitspraak van hem) en daarnaast een man waar men op bouwen kon. Vele moeilijkheden werden hem zowel door collega's als leerlingen voorgelegd en bijna steeds wist hij al zoekend een juiste uitweg te vinden. Hij was een der eersten die het huiswerk maken systematisch aanpakte, ook "leren leren" was een der zaken binnen het onderwijs waar hij een pionier was.

De heer Beetz (geb. 1904) werd in 1947 aan het Lyceum verbonden, na op enkele andere scholen als docent geschiedenis en aardrijkskunde werkzaam te zijn geweest; hij ging in 1969 met pensioen.

Ik heb het genoeg gehad met hem zeventien jaar te mogen samenwerken. Naar mijn gevoel is hij tot op hoge leeftijd steeds dezelfde karakteristieke figuur gebleven, inspirerend voor zijn leerlingen. Hij had zijn vaste stek in het aardrijkskundelokaal bij de ingang en veelal kon men zijn stentorstem al op de gang horen. Hij was een der eersten die het probleem van woordblindheid onderkende en voor dit probleem de juiste oplossing zocht en vaak vond.

Beiden zullen de oud-leerlingen en oud-collega's zich blijven herinneren als enthousiaste, zeer inspirerende docenten, die nooit iets te veel was.

G.C. Krijn

LUSTRUMUITGAVE 1992

Ter gelegenheid van het vijfenzeventigjarig bestaan van Het Amsterdams Lyceum werd door de school een lustrumbundel uitgegeven met artikelen, impressies en interviews van de hand van ruim vijftientig auteurs, van wie de oudste en de jongste, niet helemaal toevallig, vijfenzeventig jaar in leeftijd verschillen.

De volgende oud-leerlingen werkten aan deze feestbundel mee:

Prof. Ch.J. Enschedé (1930), Tineke Wibaut-Guilonard (1942), Dr Johan Polak (1948), wiens plotselinge dood onlangs velen heeft geschokt, Prof. E.P. Köster (1949), Ariane Amsberg (1949), C.A.M. Schultsz-de Vries (1951), Annemarie Grewel (1953), Toon Schmeink (1955), Lieuwe Visser (1959), Johannes van Dam (1965), Reinout Hogeweg (1968), Theodor Holman (1970), Anne Branbergen (1983) en Peter Lindlau (1983).

Daarnaast treft u bijdragen aan van de oud-docenten Dr Sophia Ramondt en Drs P. Schraa en van de vorige rector, Dr G.C. Krijn. Verder bevat de bundel interviews met C.I. Heyligers-Gunning, L. Asscher, E. van Thijn, E. Hirsch Ballin en Paula van Cleef en een tiental artikelen over o.a. de architectuur van de school, over de ramen in de aula en over de school in oorlogsjaren.

Meer dan vijftig, vaak niet eerder gepubliceerde, foto's vormen een levendige aanvulling op de tekst.

U kunt, zolang de voorraad strekt, alsnog een (gratis) exemplaar in uw bezit krijgen op één van de volgende manieren:

- a. door het, na telefonische afspraak, af te halen op school;
- b. door het u, na telefonisch of schriftelijk verzoek, te laten toezenden.
Betaling van verzend- en verpakingskosten - f 5,50 (binnenland)
of f 6,- (Europa) - moet geschieden na ontvangst van het boek via de daarbij gevoegde acceptgirokaart;
- c. door het, als u naast deze lustrumbundel ook het OLO-adresboek wilt ontvangen, te bestellen bij het OLO-secretariaat.

Het Amsterdams Lyceum
Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
Tel.: 020-6627790
Fax : 020-6756861

De informatiebalie in het Concertgebouw, waar de "Lustrumuitgave 1992" en het OLO-adresboek gretig aftrek vonden.

Van de adreslijst (f 5,-) is nog een beperkt aantal aanwezig. U kunt deze bestellen bij het OLO-secretariaat, waarna toezending volgt met een acceptgiro voor f 11,-, incl. verzendkosten.

Eind mei stelden wij een supplement samen. Als OLO-lid ontvangt u dit als bijlage bij dit bulletin.

achter de informatiebalie: Elselies La Lau, Miranda van de Beek, Nelle Spitz-van Oss, Betty van Cleef, Maarten Lemberger, Nan van Halm-van Nierop en Kees Keg

Bestuursmededeling

Kort geleden ontvingen velen van u een reclamebrief uit Spanje van een oud-leerling, die daarvoor kennelijk gebruik had gemaakt van de ter gelegenheid van het lustrum samengestelde adreslijst.

Zoals valt te begrijpen, waren niet alle geadresseerden gelukkig met dit niet bedoelde gebruik van ons adressenbestand. Sommigen hebben zich daarover zelfs ernstig bij het bestuur beklagd. Onnodig te zeggen dat wij het gebeurde ten zeerste betreuen. Juist om misbruik te voorkomen was vóór in het adresboek vermeld, dat slechts raadpleging voor privégebruik was toegestaan. Inmiddels heeft de bedoelde oud-leerling zijn verontschuldigen aangeboden en de verzekering gegeven dat het bij deze ene keer zal blijven.

Dringende oproep !

Afgezien van de eindredactie, die in de vertrouwde handen ligt van Donald Koppel, wordt al het werk dat nodig is voor het uitgeven van ons bulletin door één enkel bestuurslid (Paula van Cleef) verricht. Na dit bulletin zal hiervoor echter een andere oplossing gevonden moeten worden, want zo kan het niet langer!

Welke oud-leerling(en) wil(len) voortaan meehelpen om het werk lichter te maken?

Een spoedige reactie (tel. 020-6719159) wordt op prijs gesteld!

